

En lille opdatering her fra varme Afrika.

Lige for tiden arbejder vi meget på Bethania, som tidligere beskrevet.

Vi er godt i gang med det hele og vi har nu lagt de sidste tagplader. Så taget er helt færdigt. Udover vi lige skal have lavede tagrender.

Tagpladerende er ikke som hjemme i Danmark her de meget tynde og meget skarpe, så det er lykket os alle sammen at blive skåret.

Men det er dejligt at se stalden tage form.

Torbjørn er desværre gået en og blevet noget syg i løbet af projektet. Så efter 3. dag i sengen blev det besluttet at vi lige skulle et smut til lægen.

Så d. 24 marts. Tog mig og ham til lægen.

Torbjørn har inden Afrika haft døjede med en hudsygdom! Som hans egen læge ikke kunne finde en løsning på, så der blev bestilt en tid til en specialist. Men desværre først når vi kommer hjem fra Afrika.

Hans sygdom har gjort at han har fået små blister over næsten hele kroppen, som klør helt vildt. Som så forårsager små sår. Det skulle så vise sig at to, tre af de sår er der gået betændelse i, hvilken har gjort at hans infektionstal var steget voldsomt. Dette var årsagen til hans sygdom. Så nu har han fået noget antibiotika og er kommet sig fint.

Vi har nu været her i Afrika næsten halvdelen af tiden vi skal være her.

Og vi nyder hver en dag sammen med børnene. Majken og Anne leger lege med dem hver dag, hvor mig og Torbjørn lige pt arbejder meget ovre på Bethania. Men vi er med hver fredag og lørdag til at se film med ungerne og spille spil. Vi laver også nogle gange snobrød med børnene, hvilket også er en kæmpe succes, børnene på Peters House er generelt helt vilde med at "hygge" med os volontører.

Med hensyn til vores projekt. Er der desværre ikke meget nyt endnu.

Vi venter og venter, og der sker bare ingenting, hvilket er meget frustrerende. Det er frustrerende at vi ikke kan komme igang med det vi sendt her ned for lave. Det eneste vi mangler er at der kommer en mand ud til os med en rendegraver og så kan vi ellers begynde. Men den mand har vi nu ventet på i snart 1,5 måned...

Mig og Torbjørn kom her til Sumbawanga et par uger før Majken og Anne og det vil sige at vores turist visum løber ud d. 10 april. Vi har fået afvide hjemme fra Danmark at vores resident permanent er godkendt og klar. Problemet er bare at immigrationskontoret her nede også er ekstremt langsomme. Og dermed er det ikke sikkert at vi når at få vores resident permanent før vores turist visum løber ud. Men sådan er Afrika altså bare og det er bare nået man lige skal tage med som en del af turen.

Nok om alt det brok 😊

Mine forældre og min lillebror kommer på besøg d. 3 april og jeg glæder mig helt vildt.

I den sammenhæng har jeg bestilt en "safaritur" hvilken der i øvrigt betyder en rejse tur på swahili.

Vi skal til Katavi Nationalpark. Som ligger omkring 2 timers kørsel fra Sumbawanga.

Jeg har været på "safari" i Afrika før, på en tidligere tur med min familie. Dette var dog på Serengeti som er noget helt andet. Katavi er meget frodigt, og der er meget skov frem for Serengeti som er meget mere savana og meget mere tørt. Katavi er slet ikke så stort som Serengeti men Katavi er meget mindre turistet end Serengeti.

Den danske stab fra Bethania har været på besøg. Og i den sammenhæng var de på "safari" sammen med Johannes og Katrine.

Og det er gennem dem vi har fundet en guide.

Johannes og Katrine var meget begejstret for Katavi og vi glæder os til at prøve det.

Sammen med mine forældre og min bror skal alle volontører fra PH med. Så vi bliver 7 personer.

Mine forældre har nu været på besøg i knap 2 uger. De ankom som planlagt d. 3 april til Peters House om aftenen. Jeg havde planlagt et program så de kunne se højdepunkterne fra "mit Afrika"

Den første uge var vi å mande bjerget, en tur op til regnskoven hvor vi så flotte udsigter store grotter og meget andet.

Vi var også en tur på Katandala. Og tilbragte selvfølgelig også en del tid sammen med børnene fra PH.

Den anden uge var vi så i Katavi Nationalpark, og hold da op en oplevelse.

Vi var jo 7 personer og jeg var lidt skeptisk om der var plads nok. Men d. 10 april kom vores guide så med en kæmpe stor landcruiser som vi sagtens kunne være i, så det var godt. Fordi Katavi ikke er ret kendt blandt turister er der ikke ret mange der tilbyder guidet ture der. Så vores guide som vi havde fået kontakt med gennem Bethania.

Kom hele vejen fra Arusha. Som er en tur på 13-1400 kilometer. Guiden kørte normalt i Serengeti Nationalpark, men gennem de seneste år havde han fået flere og flere ture til Katavi og derfor var han godt kendt der.

Vi to turen til Katavi som er en tur på omkring et par timer. Vi så allerede aber og impalaer inden vi ramte lounge. Da vi ankom fik vi et lækkert måltid mad og umiddelbart efter tog vi på gamedrive igen hvor vi så massere af dyr.

Dagen efter stod vi tidligt op, fik morgenmad og så ellers bare afsted. Denne dag skulle vi på walking safari. Vi blev sat af tæt på Katavi Lake og sammen med en ranger udstyret med en ak47 gik vi fra afsted. Vi gik langs med søen der var prop fyldt med flodheste der lå få meter fra os og gryntede.

Vores ranger gik sammen med min mor forest, pludselig sagde min mor buffel, buffel.

Hvorefter vi lige pludseligt stod 5 meter fra en stor buffel. Rangeren tog ladegreb på riflen hvorefter han sagde "i am going to shoot it if it comes closer" vi holdte os for ørene og rangeren var klar! Bufflen kiggede lidt på os og løb så heldigvis ind i bushen. Jeg tror alle vores hjerter bankede ret hurtigt efter episoden. Vi fortsatte vores tur til fods. Det var vildt at gå og lytte til alle de dyre lyde efter en times gåen ringede vores guide til os og sagde han kom nu han havde lige set tre løver. Vores guide kørte et par hundrede meter bag os. Han kom og vi kørte ud og var heldige at se alle tre løver som vi var gået "lige ved siden af" for få minutter siden.

Man kan ikke komme lige så tæt på løverne i katavi, da de slet ikke er lige så vant til mennesker som de er på Serengeti så vi så dem på omkring 100-150 meters afstand. Vi blev sat af igen og gik et par timer mere, hvoreft resten af dagen i bilen.

Dagen efter stod vi tidligt op og da vi skulle ud af vores lille hytte, stod der en giraf 5 meter fra os og kiggede på os. Den var ikke bange overhovedet så vi stod bare og kiggede lidt på hinanden indtil den tilsidst gik ind i bushen. Det var en endnu en vild oplevelse. Vi oplevede en hel masse og så næsten alle de dyr vi ville, men hvis jeg skal skrive om alle vores oplevelser i katavi bliver det et meget langt brev, så det bliver en anden god gang. Vi så løver, elefanter, gitaffer, cape buffel, water buck, bush buck, impalaer og meget meget andet. Vi så desværre ikke den kendte leopard som der ellers skulle være en del af i Katavi Nationalpark. Men det er vel bare en god undskyldning til at jeg må tilbage til Afrika en anden god gang 😊

Efter vores safari kørte vi hjem til Sumbawanga igen og fik hvilet ud hvor efter mine forældre og min bror tog bussen til Mbeya dagen efter, hvorefter de fløj til Dar Es Salam og fløj hjem til Danmark et par dage efter.

Det var fantastisk at have dem på besøg ved os i Sumbawanga, på vi havde et par rigtig gode uger sammen.

Jeg er virkelig taknemmelig for mine forældre. For de har vist mig hvad verden har at byde på. Vi har sammen været i Asien, Afrika, Philippinerne og mange andre lande, og min far har arbejdet i Afrika gennem en længere periode af hans liv. Og jeg er stolt af alt deres frivillige arbejde, som nu også er blevet en stor del af mit liv. Alt dette er en af de store grunde til at jeg netop nu sidder i Afrika og skriver dette rejsebrev.

Hils derhjemme

Guds fred

Jonathan

